

31.12.2002

1301/4/01

Ratkaisija: Oikeusasiamies Riitta-Leena Paunio

Esittelijä: Oikeusasiamiehensihteeri Tuula Aantaa

VAMMAISEN LUOTTAMUSHENKILÖN ESTEELLISYYS VAMMAISPALVELULAIN MUKAISTA PERIAATEPÄÄTÖSTÄ TEHTÄESSÄ

1

ASIA

A arvostelee 3.5.2001 oikeusasiamiehen kansliaan saapuneessa kirjoituksessaan erään pohjoissuomalaisen kunnan sosiaalijohtajan menettelyä vammaisen luottamushenkilön esteellisyyttä koskevassa asiassa.

A kertoo olevansa kunnan sosiaali- ja terveyslautakunnan jäsen. Hän kertoo saaneensa yhdessä lautakunnan muiden vammaisten jäsenten kanssa sosiaalijohtajan allekirjoittaman kirjeen, jonka mukaansosiaalilautakunnan jäsenet, jotka itse voisivat olla autoavustuksen potentiaalisia hakijoita, ovat esteellisiä päättämään vammaispalvelulain mukaisen autoavustuksen ylärajasta. A:n mielestä hän ei ole esteellinen käsittelemään muiden kuin itsensä tai lähiomaistensa vammaispalvelulain mukaisia asioita, vaikka onkin itse vammaispalvelujen käyttäjä. Vammaisena A kokee olevansa asiantuntija vammaisia koskevissa asioissa. Kertomansa mukaan hän ei ole toistaiseksi itse hakenut autoavustusta. A epäilee joutuneensa syrjinnän kohteeksi.

A pyytää oikeusasiamiehen kannanottoa siihen, onko hän lautakunnan jäsenenä ja potentiaalisena autoavustuksen hakijana esteellinen tekemään periaatepäätöstä vammaispalvelulain mukaisessa autoavustusasiassa.

2

SELVITYS

Kunnan sosiaali- ja terveyslautakunta antoi asiassa 31.5.2001 lausuntonsa. Siihen oli liitetty sosiaalijohtaja B:n 21.5.2001 päivätty selvitys. Sen liitteenä puolestaan oli muun ohella pöytäkirjanotteet niistä sosiaali- ja terveyslautakunnan kokouksista, joissa oli käsitelty kantelussa tarkoitettua asiaa, sekä Suomen Kuntaliiton 23.4.2001 kunnan sosiaali- ja terveyslautakunnalle antama lausunto luottamushenkilön esteellisyydestä päätettäessä vammaispalvelulain mukaisen autoavustuksen ylärajasta.

Oikeusministeriö antoi pyynnöstäni asiassa asiantuntijalausuntansa 19.11.2001.

Mainitut lausunnot ja sosiaalijohtajan selvitys oheistetaan tähän päätökseen.

3

RATKAISU

3.1

Tapahtumat

Kunnan sosiaali- ja terveyslautakunta käsitteli kokouksessaan 15.2.2001 vammaispalvelulain mukaisen autoavustuksen markkamääräistä ylärajaa. Asia päätettiin tuolloin jättää pöydälle lisäselvityksiä varten. Ennen asian jatkokäsittelyä kunnan sosiaalijohtaja lähetti puhelimitse Suomen Kuntaliitosta saamiensa ohjeiden mukaisesti lautakunnan vammaisille jäsenille (2 henkilöä) ja vammaisille varajäsenille (2 henkilöä) 19.3.2001 päivätyn kirjeen, joka kuuluu seuraavasti: "Viitaten sosiaali- ja terveyslautakunnan esityslistan pykälään 27 ilmoitan kohteliaimmin, että saamani usean lakimiehen tulkinnan mukaan ne vammaiset henkilöt, jotka voivat mahdollisesti itse olla potentiaalisia pykälässä määritellyn avustuksen hakijoita, ovat jäävejä käsittelemään asiaa, ottaen huomioon, että hänen puolueettomuutensa asiassa vaarantuu."

Kokouksessaan 21.3.2001 sosiaali- ja terveyslautakunta päätti käsitellä omana pykälänään lautakunnan vammaisen jäsenen esteellisyyttä koskevan asian. Kokouksen pöytäkirjanotteesta tarkemmin ilmenevän laajan keskustelun jälkeen lautakunta päätti pyytää asiasta vielä kirjallisen lausunnon Suomen Kuntaliitolta.

Kuntaliitto totesi 23.4.2001 antamassaan lausunnossa, siitä tarkemmin ilmenevin perustein, että "Lausuntopyynnön mukaan autoavustuksen myöntämistä koskevaa periaatepäätöstä tulnaisiin soveltamaan alle 10 henkilöön. Kunnasta saadun tiedon mukaan kaikki neljä luottamushenkilöä täyttävät autoavustuksen saamiselle asetetut kriteerit. Arvioitaessa päätöksentekijöiden esteellisyyttä henkilöiden, jotka voisivat hakea ko. palvelua tai etuutta, tässä tapauksessa autoavustusta, määrän pienuudella on ratkaiseva merkitys. Mikäli on tiedossa, että luottamushenkilö tulee hakemaan autoavustusta, on hän käsityksemme mukaan esteellinen päättämään autoavustuksen ylärajasta. Myös luottamushenkilöt, jotka jo ovat saaneet autoavustuksen, ovat käsityksemme mukaan esteellisiä, koska päätöksessä on kysymys myös siitä, kuinka usein sama henkilö voi saada autoavustuksen". Kuntaliitto totesi lausunnossaan lisäksi seuraavaa: "Jos luottamushenkilö ei toistaiseksi ole hakenut autoavustusta, ei ulkopuolinen tietystikään voi väittää, että hän lähitulevaisuudessa tulee autoavustusta hakemaan. Näissä tapauksissa intressijääviä ei voida soveltaa ja myös yleislausekejäävin soveltuminen on tulkinnanvaraista. Asiaa ulkopuolisena tarkastelevalla voi olla perusteltu syy epäillä, että luottamushenkilön puolueettomuus asiassa on vaarantunut. Toisaalta on kysymys hallintomenettelystä, missä puolueettomuuden vaarantumista ei tulkita yhtä tiukasti kuin hallintolainkäytössä. Tulkinnanvaraisessa tilanteessa olisi parempi, että luottamushenkilö jääväisi itsensä, koska tällä tavoin voidaan edistää kuntalaisten luottamusta hallintoon ja asioiden käsittelyn puolueettomuuteen".

Sosiaali- ja terveyslautakunta päätti yksimielisesti vammaispalvelulain tarkoittaman autoavustuksen ohjeellisesta ylärajasta kokouksessaan 31.5.2001. Asiakirjojen mukaan lautakunnan vammaisista jäsenistä toinen (kantelun tekijä) osallistui päätöksen tekoon, toinen oli poissa. Kumpikaan lautakunnan vammaisesta varajäsenestä ei osallistunut päätöksen tekoon. Päätöksen mukaan "ohjeellisena, kohtuuhintaisena auton hankintahinnan ylärajana pidetään 120 000 mk. Mikäli kuitenkin vamman laadun, mukana kuljetettavien apuvälineiden tms. syyn vuoksi isomman auton tarve on välttämätön, voidaan ylärajasta harkinnan mukaan poiketa" ja edelleen, että "Autoavustusta myönnetään samalle henkilölle aikaisintaan joka viides vuosi".

Pykälän 59 kohdalla lautakunta päätti antaa tiedotteen koskien vammaisen jäsenen osallistumista päätöksentekoon vammaispalvelulain mukaisen autoavustuksen ylärajaa päätettäessä. Tiedotteessa kerrotaan Kuntaliiton lausunnon edellä kerrotusta sisällöstä. Tiedotteen mukaan lautakunta totesi yksimielisesti päätöstä tehdessään, että "vammaisuuden perusteella ei yleistä esteellisyydentulkintaa voida tehdä eikä päätöksenteossa ole kunnassa ole missään vaiheessa tehty".

3.2

Esteellisyydestä yleensä ja erityisesti kunnan luottamushenkilön esteellisyydestä

Vaatus virkamiehen ja luottamushenkilön esteettömyydestä kuuluu hallinnon keskeisiin oikeusperiaatteisiin. Esteellisyyssäännösten tarkoituksena on taata yksittäistapauksessa toiminnan objektiivisuus eli sulkea pois asiaan kuulumattomat sivuvaikutteet. Esteellisyydellä tarkoitetaan sitä, että virkamies on käsiteltävään asiaan, sen asianosaisiin tai asiassa tehtävän ratkaisun vaikutuspiiriin muuten kuuluviin henkilöihin sellaisessa suhteessa, että se saattaa vaarantaa hänen puolueettomuutensa. Kysymys mahdollisesta esteellisyydestä on ratkaistava kussakin tapauksessa erikseen kaikkien asiaan vaikuttavien seikkojen perusteella. Esteellisen henkilön pidäytyminen asian käsittelystä kuuluu perustuslain 21 §:ssä tarkoitettuun hyvään hallintoon.

Hallintoasian käsittelyyn osallistuvalla on velvollisuus itse ottaa esteellisyytensä huomioon ja vetäytyä tarvittaessa asian käsittelystä. Toimielimen puheenjohtajan, joka havaitsee esteellisyyden tai jonka huomiota siihen mahdollisesti kiinnitetään, tulee kuitenkin tarvittaessa saattaa esteellisyydäkysymys toimielimen ratkaistavaksi.

Kunnan luottamushenkilöiden esteellisyyteen sovelletaan kuntalain (365/1995) 52 §:ää. Sen 2 momentin mukaan muun luottamushenkilön kuin valtuutetun esteellisyyteen sovelletaan hallintomenettelylain 10 ja 11 §:n säännöksiä.

Hallintomenettelylain (598/1982) 10 §:n 1 momentin 1-5 kohdissa säädetään erityisistä esteellisyysperusteista ja 6 kohdassa on kyse yleislausekkeen mukaisesta esteellisyydestä. Mainitun 10 §:n 1 momentin 1 kohdan nojalla virkamies on esteellinen, jos hän on itse asianosainen asiassa (osallisuusjävi) ja 2 kohdan nojalla, jos asian ratkaisusta on odotettavissa erityistä hyötyä tai vahinkoa hänelle itselleen tai hänen lähisukulaiselleen (intressijävi). Virkamies ja luottamushenkilö on esteellinen kyseisen 10 §:n 1 momentin 6 kohdan mukaan, jos luottamus hänen puolueettomuuteensa muusta erityisestä syystä vaarantuu (yleislausekejävi).

Hallintomenettelylain 11 §:n mukaan esteellisenä ei saa käsitellä asiaa eikä olla läsnä sitä käsiteltäessä, paitsi milloin esteellisyys asian laadun vuoksi ei voi vaikuttaa ratkaisuun tai asian käsittelyä ei voida lykätä.

3.3

Vammaisen luottamushenkilön esteellisyydestä päätettäessä vammaispalvelulain mukaisen autoavustuksen ylärajasta

Kyseessä olevassa tapauksessa mahdollinen esteellisyys voisi nähdäkseni perustua lähinnä hallintomenettelylain 10 §:n 1 momentin 2 kohdan intressijääviyteen tai 10 §:n 1 momentin 6 kohdan yleislausekkeeseen. Tarkastelen näitä perusteita seuraavassa.

Intressijääviys

Intressijääviä sovelletaan siis silloin, jos asian ratkaisusta on odotettavissa erityistä hyötyä tai vahinkoa luottamushenkilölle tai hänen lähisukulaiselleen.

Hallintomenettelylaissa ei ole määritelty, milloin odotettavissa oleva hyöty tai vahinko on erityinen. Myöskään lain perusteluissa ei ole erikseen käsitelty tätä kysymystä. Oikeusministeriö katsoo antamassaan lausunnossa kielellisen tulkinnan viittaavan siihen, että vähäinen etu ei ole erityinen ja että edun tulee olla jollakin tavoin tavanomaisesta poikkeava. Intressijäävin perusteeksi ei esimerkiksi voida asettaa tiettyä rahamääräistä rajaa.

Oikeusministeriö toteaa lainkohdan edellyttävän ratkaisun lopputuloksesta aiheutuvalta hyödyltä tai vahingolta yhtäältä erityisyyttä ja toisaalta sitä, että se on odotettavissa olevaa. Taloudelliselle

tai muulle vastaavalle intressille on siis asetettu sekä konkreettisuus- että tietynasteinen välittömyysvaatimus. Vaikka hyödyn tai vahingon aiheutumisen ei tarvitse olla varmaa, sen on kuitenkin oltava ratkaisun lopputuloksen perusteella odotettavissa olevaa. Tulkinnan perustaksi voidaan asettaa vaatimus siitä, että asiassa tehtävällä ratkaisulla on itsenäisiä oikeudellisia vaikutuksia.

Autoavustuksen myöntämisestä säädetään vammaisuuden perusteella järjestettävistä palveluista ja tukitoimista annetun lain (jäljempänä vammaispalvelulaki) 9 §:n 1 momentissa ja vastaavan asetuksen 17 §:ssä. Säännösten perusteella kunta voi suorittaa korvausta vammaisen henkilön päivittäisistä toiminnoista suoriutumisen tarvittavista välineistä, koneista ja laitteista. Vammaispalvelulain tarkoittama taloudellinen tuki kohdistuu muihin kuin lääkinnälliseen kuntoutukseen kuuluviin välineisiin, koneisiin tai laitteisiin, jolloin kyseeseen tulevat esimerkiksi autot. Korvausta auton hankkimisesta aiheutuviin kustannuksiin myönnetään sellaiselle vammaiselle henkilölle, joka tarvitsee autoa vammansa tai sairautensa johdosta liikkumisessa. Korvauksen määrä on puolet auton hankkimisesta vammaiselle henkilölle aiheutuvista todellisista kustannuksista. Vakiomalliseen autoon tehdyt välttämättömät muutostyöt korvataan kuitenkin kokonaan.

Auton hankintakustannusten korvaamisessa on kyse tukitoimesta, jonka kunta järjestää talousarviossa vammaispalveluihin ja tukitoimiin varaamiensa määrärahojen rajoissa. Vammaisella henkilöllä ei näin ollen ole erityistä oikeutta (subjektiivinen oikeus) saada korvausta auton hankintakustannuksiin, vaikka hän muutoin täyttäisi tuen myöntämisen edellytykset. Kunta voi kohdentaa määrärahojaan silloin, kun kysymys on määrärahasidonnaisesta tukitoimesta tai palvelusta. Määrärahojen kohdentaminen on suoritettava siten, ettei kuntalaisten yhdenvertaisuutta loukata. Oikeuskäytännössä on pidetty hyväksyttävänä sitä, että määrärahat kohdennetaan esimerkiksi kaikkein heikoimmassa asemassa oleville henkilöille.

Vammaispalvelulain mukaisessa autoavustuksessa on siis kysymys määrärahoihin perustuvasta vammaispalvelulain mukaisesta taloudellisesta tukitoimesta, jonka myöntäminen samoin kuin avustusmäärän suuruus tulee lain mukaan aina harkita tapauskohtaisesti kunkin hakijan vamman tai sairauden edellyttämän tarpeen mukaisesti.

Sosiaali- ja terveyslautakunnan 31.5.2001 tekemässä periaatepäätöksessä oli kyse kunnallisen itsehallinnon puitteissa annetusta päätöksentekoon oikeutetuille viranhaltijoille tarkoitetusta yleisohjeesta, joka koski vammaispalvelulain mukaisen autoavustuksen markkamääräistä ylärajaa ja sitä, miten avustuksen myöntämisessä menetellään.

Periaatepäätöksen tarkoituksena on muun muassa turvata hakijoiden yhdenvertainen kohtelu päätöksenteossa. Sillä ei voida säännösten vastaisesti rajoittaa yksilön oikeutta laissa tai asetuksessa turvattuun etuuteen. Periaatepäätöksellä ei voida ratkaista sitä, kenelle ja milloin avustusta tullaan yksittäistapauksessa myöntämään.

Kyseisestä periaatepäätöksestä, jolla ei siis ole varsinaisia oikeusvaikutuksia, ei voida käsitykseni mukaan katsoa olevan odotettavissa autoavustuksen edellytykset täyttävälle luottamushenkilölle hallintomenettelylain 10 §:n 1 momentin 2 kohdassa tarkoitettua erityistä hyötyä. Tämä on myös oikeusministeriön lausunnossaan esittämä näkemys asiasta.

Itsestään selvää sen sijaan on, että lautakunnan jäsen ei voi olla käsittelemässä omaa tai lähisukulaisensa autoavustushakemusta.

Näkemykseni mukaan tässä asiassa luottamushenkilön esteellisyydelle periaatepäätöksen tekemisen kannalta ei ole merkitystä myöskään sillä, onko henkilö jo saanut vammaispalvelulain

mukaista autoavustusta tai tuleeko hän sitä hakemaan. Näin esimerkiksi vammaisen luottamushenkilön tulevaisuudessa mahdollisesti tekemälle autoavustusta koskevalle hakemukselle ei voida antaa sellaista oikeudellista painoarvoa, jonka perusteella hänet katsottaisiin esteelliseksi osallistumaan periaatepäätöksen tekemiseen. Sanotunlainen tulkinta johtaisi esteellisyytilanteiden merkittävään yleistymiseen ja olisi samalla kunnallisen päätöksenteon periaatteiden vastaista.

Periaatepäätöstä ei voida soveltaa muihin kuin vammaispalvelulaissa ja -asetuksessa rajattuihin vammaisiin henkilöihin. Potentiaalisten autoavustuksen saajien/hakijoiden määrälle ei näkemykseni mukaan voida nyt kyseessä olevassa esteellisyyсарvioinnissa antaa ratkaisevaa merkitystä

Näkemykseni mukaan A ei siis ole ollut hallintomenettelylain 10 §:n 1 momentin 2 kohdassa tarkoitetulla tavalla esteellinen tekemään kyseistä periaatepäätöstä vammaispalvelulain mukaisessa autoavustusasiassa.

Yleislausekejäävi

Mitä sitten tulee hallintomenettelylain 10 §:n 1 momentin 6 kohdan soveltumiseen kantelussa tarkoitettussa tapauksessa, totean, että esteellisyyttä koskeva yleislauseke korostaa yleistä luottamusta hallintoasian käsittelyn puolueettomuuteen. Mainittu esteellisyyseruste on muotoiltu väljästi. Virkamies on esteellisyyttä koskevan yleislausekkeen mukaan esteellinen, jos luottamus hänen puolueettomuuteensa "muusta erityisestä syystä vaarantuu". Yleislausekkeen mukaisen esteellisyyden aiheuttavan muun erityisen syyn tulee yleensä olla myös ulkopuolisen havaittavissa ja objektiivisuutta vaarantavan vaikutuksen saman asteisen kuin erityisesti määritellyissä esteellisyyserusteissa. Yleislauseke perustuu lähinnä kiinteään sidonnaisuuteen päätöksenteon kohteena olevaan asianosaiseen tai käsiteltävänä olevaan asiaan.

Käsitykseni mukaan autoavustusta koskevan periaatepäätöksen tekemiseen osallistuvan luottamushenkilön vammaisuutta tai sen astetta ei voida pitää riittävänä perusteena yleislausekkeen soveltamiselle. Myöskään periaatepäätöksen mahdollinen vaikutus myöhempään avustuspäätökseen ei ole vahvuudeltaan riittävä aiheuttamaan esteellisyyttä siitä syystä, että luottamus avustuksen edellytykset täyttävän päätöksentekijän puolueettomuuteen muusta erityisestä syystä vaarantuisi.

Tämä ei kuitenkaan tarkoita sitä, että luottamushenkilö ei voisi pidättäytyä käsittelemästä asiaa tulkinnanvaraisissa tilanteissa. Kuten oikeusministeriö toteaa, keskeistä yleislausekkeen soveltamisessa onkin se, ovatko luottamushenkilöt antaneet perustellun syyn epäillä, että he hyötymistarkoituksessa suosivat päätöksenteossa tiettyjä tarkoituseriä. Kuten edellä on todettu, esteellisyys tulee ratkaista tapauskohtaisen arvion perusteella.

Edellä esitetyn perusteella katson, että A ei ole ollut myöskään hallintomenettelylain 10 §:n 1 momentin 6 kohdassa tarkoitetulla tavalla esteellinen käsittelemään kirjoituksessa mainittua periaatepäätöstä.

Osallistumisoikeuksien toteuttaminen

Perustuslain 6 §:n mukaan ketään ei saa ilman hyväksyttävää perustetta asettaa eri asemaan muun muassa vammaisuuden perusteella. Perustuslain 14 §:n 3 momentin mukaan julkisen vallan tehtävänä on edistää yksilön mahdollisuuksia osallistua yhteiskunnalliseen toimintaan ja vaikuttaa häntä koskevaan päätöksentekoon. Perustuslain 22 §:n mukaan julkisen vallan on turvattava perusoikeuksien ja ihmisoikeuksien toteuttaminen.

Kunnallishallintoa hoitavat luottamushenkilöt (apunaan viranhaltijat ja työntekijät), joten heillä on kunnallishallinnossa, erityisesti päätöksenteossa, keskeinen asema. Luottamushenkilö valitaan toimeensa määrääjäksi, joka on säädetty laissa tai määrätty kunnallisessa säännössä. Kuntalain mukaan luottamushenkilön velvollisuutena on edistää kunnan ja sen asukkaiden parasta.

Näkemykseni mukaan luottamustehtävän luonteen vuoksi luottamushenkilöiden osallistumisoikeuksien rajoittamiseen tulee suhtautua yleisesti ottaen pidättyvästi. Rajoittamisen tulisi olla mahdollista ainoastaan painavin perustein ja esteellisyyden kannalta selkeissä tilanteissa. Vammaisen luottamushenkilö ei voi mielestäni olla esteellinen pelkästään sen perusteella, että hänelle oman vammaisuutensa vuoksi saattaa olla merkitystä sillä, miten vammaisten edut otetaan yleisesti huomioon kunnallisessa päätöksenteossa.

Myös oikeusministeriö kiinnittää lausunnossaan huomiota osallistumisoikeuksien toteutumiseen. Sen mukaan periaatepäätöksen tehneessä sosiaali- ja terveyslautakunnassa ovat olleet normaalisti edustettuina eri ammatti- ja eturyhmät, joiden käsitykset ja mielipiteet täydentävät toisiaan. Lautakunnan kokoonpanossa lienee tietoisesti pyritty varmistamaan vammaispalveluun liittyvän asiantuntemuksen riittävyys. Kokoonpanoa harkittaessa lienee myös tiedostettu nyt esillä olevan päätöksentekotilanteen ilmenemismahdollisuus.

Sanotun johdosta katson vielä lopuksi aiheelliseksi hyvän hallinnon lähtökohdista käsin korostaa sitä, että perustuslain 6, 14 ja 22 § edellyttävät, että hallintomenettelylain 10 §:n esteellisyyssäännöksiä tulee tulkita julkisen vallan käytössä siten, että myös vammaisen luottamushenkilön perusoikeudet turvataan eikä häntä perusteetta syrjäytetä.

3.4

Sosiaalijohtajan menettely

Sosiaalijohtaja B:n selvityksen mukaan kunnassa oli siis keväällä 2001 noin 10 henkilöä, jotka olisivat täyttäneet vammaispalvelulain mukaiset autoavustuksen saamisen kriteerit. Kunnan seitsenjäsenisen sosiaali- ja terveyslautakunnan varsinaisissa ja varajäsenissä heitä oli yhteensä neljä henkilöä. Autoavustuksen periaatepäätöksen vieminen lautakuntaan tuli ajankohtaiseksi kun toinen varajäsenistä haki autoavustusta ja sosiaalijohtaja oli itse sitä mieltä, että aikaisempi lautakunnan päättämä autoavustuksen markkamääräinen yläraja oli liian alhainen. Sosiaalijohtaja viittaa sosiaali- ja terveyslautakunnan päätökseen 21.3.2001 § 22, josta käy ilmi seikkaperäisesti asian hoito viranomaisessa.

Sosiaalijohtaja toteaa noudattaneensa tässä vammaisten esteellisyyttä koskevassa asiassa Suomen Kuntaliiton lakimiehiltä alunperin puhelimitse saamaansa selkeää ohjetta, jonka mukaan hänen esittelevänä viranhaltijana tuli ilmoittaa kirjallisesti vammaisille luottamushenkilöille siitä, että he ovat jääneitä osallistumaan kyseisen periaatepäätöksen tekemiseen. Myös kunnanjohtaja oli sosiaalijohtajan mukaan ollut asiasta samaa mieltä Kuntaliiton lakimiesten kanssa ja kehottanut häntä toimimaan mainitulla tavalla.

Kunnan sosiaali- ja terveyslautakunta katsoo antamastaan lausunnosta tarkemmin ilmenevin perustein sosiaalijohtajan menetelleen asiassa asianmukaisesti.

Edellä kohdassa 3 esitettyjen seikkojen perusteella olen siis eri mieltä asiasta kuin sosiaalijohtaja 19.3.2001 päivätyssä kirjeessään. Koska hallintomenettelylain 10 §:n 1 momentin 2 kohdan ja 6 kohdan soveltumisen kyseessä olevaan tapaukseen voidaan kuitenkin katsoa olevan tulkinnanvaraista, en katso sosiaalijohtaja B:n menetelleen tässä asiassa tavalla, johon minun tulisi laillisuusvalvojana puuttua.

TOIMENPITEET

Sanotun johdosta kirjoitus ei anna minulle laillisuusvalvojana aihetta muuhun kuin että saatan edellä esitetyn käsitykseni esteellisyysäännösten tulkinnasta kunnan sosiaali- ja terveyslautakunnan ja sosiaalijohtaja B:n tietoon lähettämällä heille jäljennöksen tästä päätöksestäni.

Palautan oheisena kantelukirjoituksen liitteet.